

FRAM KAMERATER

JANUAR 77



»Kameratene», lineoleumssnitt av Pandi Mele.

INNHALDSFORTEGNELSE

	side
LEDER: 8.MARS	2
HUSTADSTREIKEN REISER POLITISKE PERSPEKTIVER	5
AKSJONSUKE FOR HUSTADARBEIDERNE 17/1-23/1- TA ET KRAFTTAK FOR DE STREIKENDE!	9
BARNEHAGEKAMPEN	10
1. MAI	11.

NOEN SAKER TIL KALENDARIUM

Boikottaksjon -Hustad ,Tr.heim	20/1
Demonstrasjon	22/1
Festmøte for Hustadarbeiderne...	22/1
SSK-konf.....	23/1
Stort 8.marsmøte i Tr.heim	2/2
Medlemsmøte i Barnehageaksjon	7/2

Vi beklager at det ikke er klart med
evnt.aktiviteter for bl.a antiimp.fronter.

OM DETTE NR. OG NESTE NR. AV FRAM KAMERATER.

Fra redaksjonen:Vi hadde større planer med dette nr.enn
det materiale dere her har i henda! En del stoff ligger
til oss-som ikke er klargjort fra vår side.Men-denne
gangen har også mange partimedlemmer svikta med innlegg.
Det må kjøres debatt på de viktigste sakene-ikke bare
doserende innlegg.Vi er klar over at redaksjonen er
hovedansvarlig for å sikre dette,men kameratene må
også vise initiativ.-Som kjent er årsmøtebevegelsen utsat
Det betyr at vi foreslår neste nr.særlig kjøres på
8.mars,1.mai,streikestøttearbeid.Vi skal også prøve
å få med innlegg om kvinnekampen-ideologisk sak-og om
studiene og ideologisk fostring i partiet.
Til sist:VI STARTER ÅRET MED EN VIKTIG STREIK I VÅRT
DISTRIKT:DET VARSLER ET GODT RØDT ÅR!

LEDER:

8.MARS

DEN INTERNASJONALE KVINNEDAGEN

8.mars 1977:

KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING

- SJØLBESTEMT ABORT NÅ
- GRATIS DAGHJEM TIL ALLE BARN
- 6 MÅNEDERS SVANGERSKAPSPERMISJON MED FULL LØNN
- KVINNER KREVER RETTIL TIL ARBEID
- PREVENSJONSVEILEDNING I GRUNNSKOLEN
- KAMP MOT BRUK AV KVINNER SOM SALGSVARE
- KAMP MOT ALL IMPERIALISME
- SOLIDARITET MED FRIGJØRINGSBEVEGELSENE
- STØTT DET CHILENSKE FOLKETS KAMP MOT FASCISMEN
- FORBY NORSK FRONT

HISTORIA

Den internasjonale kvinnedagen ble innstiftet etter forslag fra Clara Zetkin på den 2.internasjonale konferansen av sosialistiske kvinner i 1910. Dagen ble feiret første gang 1911 i Tyskland, Østerrike, Danmark og Sveits, to år seinere i Russland og i Norge i 1915. Dagen ble stiftet for å mobilisere brede masser av kvinner i alle land for å reise seg til kamp for sine krav. 8.mars var ingen vilkårlig valgt dato. Det var på denne dagen i 1857 bekledningsarbeiderne i New York demonstrerte for 10-timers dag, likestilling på arbeidsmarkedet og frihet fra lønsslaveriet.

Betydninga av dagen og viktigheten av å mobilisere kvinnene ser vi på utviklinga av Februarrevolusjonen i 1917. SUKP(b)s historie, s.183:".....Den 18.februar 1917 gikk arbeiderne ved Putilovverkene til streik. Den 22.feb. streiket arbeiderne ved de fleste av de største bedriftene. På den internasjonale kvinnedag. den 23. februar (8.mars) gikk arbeiderkvinnene etter oppfordring av bolsjevikenes Petrograd komité ut på gata for å demonstrere mot sulten, krigen og tsarismen. Arbeiderkvinnenes demonstrasjon ble støttet av arbeiderne gjennom en almen streikaksjon i Petrograd. Den politiske streiken begynte å vokse over i en almen politisk demonstrasjon mot det tsaristiske system. Den 24.feb.(9.mars) ble demonstrasjonen gjenopptatt med økt styrke. Det var alt om lag 200 000 arbeidere som streiket. Den 25.feb.(10.mars) omfatter den revolusjonære bevegelse alle arbeidere i Petrograd. De politiske streikene går over til en politisk generalstreik i hele Petrograd. Over alt finner det sted demonstrasjoner og sammenstøt med politiet. Over arbeidermassene vaier det røde faner med parolene "Ned med Tsaren", "Ned med krigen" "Erød"...."

Studerer vi klassikerne og historia til de kommunistiske partiene og desosialistiske landa ser vi at det blir lagt avgjørende betydning av at kvinnene deltar fullt ut på alle områder. Enver Hoxha sier (Frigjøringa av kvinnen under sosialismen):"..Derfor må partiet helt ut forstå spørsmålet om kvinnenes massedeltakelse i produksjonen, ledelse i økonomien og statssaker, ervervelse av kultur og kunnskaper, og dette ikke bare som en progressiv økonomisk faktor, men på grunn av dette også samtidig som en faktor av største ideologisk, politisk og kulturell betydning viktighet. Vi må forstå at uten kvinnenes aktive deltakelse kan ikke noe gjøres riktig eller grundig. ..."

PARTIET OG 8:MARS

Vi har hatt et stort avvik når det gjelder kvinnespørsmålet både på politikken og forståelsen for den strategiske betydninga kvinnekampen har. 8.mars har i all hovedsak vært ei kampsak for Kvinnefronten og ikke partiet. Lenin sier i en samtale med Clara Zetkin (Frigjøring av kvinnene, s.132):.."Mobilisering av kvinnene, gjennomført på grunnlag av klar prinsipiell erkjennelse og på fast organisatorisk basis er et livsviktig spørsmål for de kommunistiske partiene og for seieren.

La oss ikke drive selvbedrag. De nasjonale deler av vår bevegelse mangler ennå en riktig forståelse av dette. De stiller seg passive, de inntar en vent-og-se

holdning til oppgaven å skape en massebevegelse av de arbeidende kvinnene under kommunistisk ledelse. De forstår ikke at det å utvikle og lede en slik massebevegelse er en viktig del av hele partiarbeidet, er - ja, halvdelen - av det alminnelige partiarbeidet. Når de anerkjenner av og til nødvendigheten av en sterk, målbevisst kommunistisk kvinnebevegelse, så er det heller platonisk munnsvær enn en sak som krever partiets stadige omtanke og er en stående arbeidsoppgave.

Man ser på agitasjons- og propagandaarbeid blant kvinnemassene, på det å vekke og revolusjonere kvinnene, som en bisak, som noe som bare de kvinnelige kameratene for ta seg av. Bare mot dem rettes bebreidelsen for at det ikke går raskere og sterkere framover. Dette er feil, helt feil. Faktisk separatisme og kvinnetrettsmakeri à rebours, som franskmennene sier -bakvendt likerett..." Les videre sjøll.

Situasjonen i partiet kan grovt karakteriseres slik:

a. Ingen eller liten forståelse for viktigheten av å mobilisere store kvinnemasser til kamp for sine krav 8.mars og den strategiske betydninga dette har for revolusjonen.

b. Ingen konkret kunnskap om 8.mars 77. Grunnlaget sto i skriv til avd.stvrene i okt. og omtalt ganske fyldig i to nr. av NK i nov.

Unndomsforbundene og da spesielt NKS har et meget stort avvik på kvinnekampen, hvor de har latt Brød&Roser få utfolde seg fritt uten motstand på universitetene.

TO LINJER I KVINNEKAMPEN.

Det blir to tog i Trondheim. B&R, Kvifemenistene, Kvinneforbundet (NKP) og Kvinnesaksforeninga har dannet komite med rep. fra hver kv.org. og et felles grunnlag uten reservasjonsrett. De er uenig i åreise paroler mot imperialismen og fascisme.

Kvinnefronten har tatt initiativ til å danne ei uavhengig komite uten organisasjonsrepresentasjon, med reservasjonsrett, organiseringss-prinsipp for massemobilisering og et riktig politisk grunnlag som står i motstrid til revisjonistene. De to linjene i kvinnekampen vil stå klart mot hverandre på 8.mars.

Politikken: Revisjonistene står på ei linje som hindrer kamp mot imperialismen, for nasjonal frigjøring og mot fascismen. De avviser å reise disse kampsakene på kvinnes internasjonale dag med den begrunnelsen at dette ikke har noe spesielt med kvinnefrigjøring å gjøre. De står på den reaksjonære linja som i innhold er at kvinner passer best til å ta seg av de "nære" ting (barna, sosiale saker Sanitetsforeninga o.s.v." Torill Skard sa i Stortinget 2.11.76 (Ny Tid 12.11.76): "...Handlingsplanen fra Mexico representerer ikke kvinnes krav, for det var kvinnelige utsendinger fra mennenes regjeringer som møtte der" Dette er rein kvinneforakt. Torill Skard og Reulf Steen gikk da også imot resolusjonen som ble vedtatt på Mexikokonferansen i 1975.

Reservasjonsretten: Reservasjonsretten er et prinsipp vi skal forsvare uten vakling mot revisjonistenes forsøk på å framstille-det som "lureri". Den er en forutsetning for at mange kvinner kan få sine interesseorganisasjoner, fagforeninger, velforeninger, barnehagegrupper o.l. til å slutte opp om toget og de parolene de er enig i. De som mener at reservasjonsretten bare er en påvirkelse og avviser den, slik som revisjonistene, snevrer inn massegrunnlaget og bryter prinsippet vårt om masselinja.

Organiseringa av 8.mars - massemobiliseringa: Revisjonistenes linje: Dette er kvinneorganisasjonenes dag, det er de som arrangerer den. Sitat fra ei løpeseddel de hadde ifjor: De (kv.org.) har nyttet dagen til å "vise ansikt" utad, både for å mobilisere nye medlemmer og for å fremme krav..." Kvinnefronten har avvist dette prinsippet. Vi mener at det er viktig at mange, mange kvinner blir med på å diskutere politikken, reise lokale paroler og deltar i mobiliseringa til toget. Dette blir mulig ved at det dannes uavhengige 8.marsgrupper.

Revisjonisten Bjørg Alstad i B&R har sagt omtrent noe slikt om at hun syntes spørsmålet om massemobilisering var uinteressant og at kvinner som ikke var organisert og aktive hele året behøvde å delta spesielt på 8.mars.

Vi må ikke være redd for å avsløre revisjonistenes råtne kvinnepolitikk og ta kampen opp mot dem. Ifjor diskuterte vi formelt om organisa-

sjonsprinsipper og vek unna politisk kamp. Vi ønsker at revisjonistenes tog skal bli knøttlite og trekke de progressive kvinnene over til oss. Det skjer bare ved at vi går offensivt ut mot revisjonistene.

8.MARS-POLITISKE GRUNNLAGET: Det er motsigelser på grunnlaget innafor i partiet, ungdomsforbundene og i KF og da spesielt på imperialismen og fasciseparolene.

Frigrjøringsbevegelsene: Vi må aktivt foreslå underparoler som vi støtter og ikke falle i den graven som mange gjør ved spekulere ut motsigelser som at det finnes frigrjøringsbevegelser som har et reaksjonært kvinnesyn. tenk om det kommer forslag på støtte til MPLA. Parola må gjøres om så vi garderer oss mot politisk uenighet er enntendens.

Imperialismen: Tendens til ikke å ville konkretisere paroler på USA og Sovjet.

Chile: Mange lurar på hvorfor vi har Chile og ikke Spania, Sørlege-Afrika eller andre. Kvinnefronten er medlem av Chilekomiteen. Der er beinhard fascisme i Chile, der er mange chilenske flyktninger i Norge, fascismen er ganske godt avskåret av store progressive masser i Norge. Det er riktig å fremme denne parola.

Hvorfor all denne usikkerhet og hvorfor reiser endel kamerater så mange motsigelser på disse parolene? Hovedgrunnen for mange er at de er redd for den åbne politiske kampen som vi må føre mot revisjonistene, liker ikke kranglinga og ønsker seg tilbake da vi mobiliserte til bare et tog. Jeg vil også stille spørsmålet om vi revisjonistiske avviker på hva kvinnekampen skal omfatte.

LOKALE PAROLER: Ifjor hadde vi et avvik på ikke å reise lokale krav og mobilisere på disse. Vi har ikke fått korigert dette godt nok. Det er en del som synes at de lokale parolene blir ubetydlige eller at de må omfatte alt og ikke ser viktigheten av å gjøre grundige og undersøkelser på sitt område og reise kvinnes mest brennende krav der. Vi skal reise mange lokale paroler. Disse må være utgangspunkt for å danne lokale 8.marsgrupper. Disse gruppene skal diskutere grunnlaget, bestemme seg for hvilke paroler de vil mobilisere på og aktivt støtte, forsvare og mobilisere til toget. Vi må ikke komme iden situasjonen at vi f.eks. ved bare å mobilisere på kravet om sjølbestemt abort og ikke sier noe om forskjellen på de to togene får mange til å gå i revisjonistenes tog.

MASSEMOBLISERING: Kvinnekampen er en viktig front i klassekampen og i kampen mot revisjonistene. Et stort 8.mars tog vil betv mye for å knekke revisjonistene før 1.mai

Vi har satt oss ei målsetting på 1200 i Trondheim. Vi ønsker store tog 8.mars. Dette klarer vi ikke uten at partiet og ungdomsforbundene er mobilisert på oppgaven.

Vi må drive et systematisk massearbeid. Oppsøke alle som vi har støtta Barnehageaksjonen, sette opplister på kvinner vi kjenner på arbeidsplassen, i boligområdet, på skolen. Almene oppfordringer. Masse-mobilisering på skoler og universitetene er viktig da det er mange som kan vakle mellom B&R og oss.

KKab.vervinga har lært oss at det tar tid å oppsøke folk og at når vi ikke legger konkrete planer for massearbeidet vårt så blir det heller ingen resultater.

2.FEBRUAR STORT APENT MØTE OM 8.MARS I FOLKETS HUS KL.19.30. møteplikt.

Selg 8.marskomiteens støttekort og spre komiteens propaganda.

Til avdelingsmøte i januar om 8.mars: diskuter politikken og hva det vil si å ta kamp med revisjonistene på politikken.

HUSTAD-STREIKEN REISER POLITISKE PERSPEKTIVER

STREIKEN ER INNE I EN AVGJØRENDE FASE

A. De streikende Hustad-arbeiderne har nå stått sammen i streik på 6. uka. Arbeiderne på plassen har vist en dristighet, solidaritet og utholdenhet som kan stå som eksempel for hele arbeiderklassen. Streiken er i hovedsak effektiv, sjøl om det i dag foregår en viss ompakking av varer som kommer fra Rørvik. Under hele streiken har arbeiderne gått streikvakter, gjennomført flere aksjoner mot streikebryteri, spredd propaganda vært på bedriftsbesøk og gjennomført en boikottaksjon.

Streiken fikk spontant stor støtte både i byen og på landsbasis. Massemøtet i Trondheim på omlag 600 folk er det beste beviset på støtten. Partiet har fra første øyeblikk gitt streiken høyeste prioritet, j.fr. Direktivet av 28.11. Det er også riktig å si at partiets organisatoriske og politiske grep på streikestøttearbeidet har styrka seg og at det ikke er mangel på planer for arbeidet. Den viktigste svakheten ved støttearbeidet er at "den spontane støtten" har vært for dårlig organisert. De siste 3 ukene har de streikende og noen få aktivister gjort storparten av arbeidet på egen hånd. Dette er sjølsagt særlig skjerp under juleferien. Den manglende massestøtten utenfra stiller enheten blant de streikende på en hard prøve, og fører raskt til mismot hos de svakeste ledda. Hovedoppgaven i arbeidet nå er å reise massene til aktiv støtte for streiken.

B. Borgerskapet og Hustad har ikke ligget på latsida omkring jula. Linja deres har åpenbart vært å sulte ut de streikende, gi streiken minst mulig publisitet gjennom presseboikott og gjennom å ikke ta den opp i fagforeninger etc. Samtidig har det vært flere grove volds- og trakaseringsforsøk mot de streikende. Nå tyder mye på at denne linja legges om. De har sett at streiken ikke kan knuses gjennom press og "utsulting". Linja nå er å splitte de streikende ved å kjøpe opp de svakeste og terrorisere de sterkeste. Eksempler på dette er trusselen om eksklusjon av de to tid-

tidligere tillitskvinnene og en plutselig velvilje for å føre saken for Geir Iv en. (Tillitskvinnene har fått brev fra forbundet nylig som varsler om at de vil bli ekskludert, men får mulighet til å uttale seg først). Den nye linja til borgerskapet er farlig dersom massebevegelsen svikter. For de svakeste betyr dette "tilbudet" da en mulighet for "løsning", f.eks. at de loves annet arbeid av Forbundet.

C. Denne tekninga mates også av opportunistenes linje. De har alltid sagt at streiken er meningsløs, for dårlig planlagt, for ubetydelig, har for liten støtte i fagbevegelsen etc. Sjølsagt tør de ikke si at de direkte er i mot de rettferdige krava eller at de støtter politivolden. Men opportunistene står nettopp for den tenkninga som nå sniker seg inn hos de svakeste - "det nytter ikke", "fienden er for sterk", etc. Eksempelvis har NY TID, kanpt skrevet om streiken, og i det de har skrevet har forbundsledelsen fått like stor spalteplass som de streikende! Og - det er også klart at SVs faglige utvalg ikke kunne støtte streiken, at Odd Olsen, en av SVs ledere og sekretærer i arbeidsmannsforbundet, argumenterte for at de måtte gi opp, at det var AKP-streik, og at han ikke en gang ville skrive under oppropet om politivold. Slik gjør opportunistene alt de kan for å skape mismot, for å tvinge de streikende til å gi opp kampen. Men, når de skaper mismot, må vi skape mot! Det betyr at vi må få et skikkelig grep på streikens politiske betydning.

STREIKENS POLITISKE BETYDNING

Er det bare opprotunistene som snakker om at streiken er for liten? Nei, også i partiets rekker finnes det kamerater som direkte og åpent hevder at streiken er uviktig, at den er liten, at det er en ubetydelig bransje, at det er kvinnearbeidsplass, med liten fagforeningserfaring. Da vil vi hevde:

Arbeiderne på Hustad har vist seg langt mer framskredne i kampen mot klassefienden enn mang en jernarbeider, også kommunistisk jernarbeider. De har tatt kampen opp, ikke bøyd

seg for "ansvarlige" arbeidsaristokrater, ikke mest vært opptatt av sine egne posisjoner. Vi våger påstanden at mange partikamerater ville vist en helt annen entusiasme for streiken, dersom det hadde vært en mannlig jern & met.-arbeidsplass! Tendensen i dag er at streiken behandles som en vanlig faglig konflikt, at støttearbeidet er på omlag det nivået det ville vært på om streiken hadde vært i Oslo. Det er også en klar tendens til at streiken ikke prioriteres i forhold til andre saker. Vi mener dette først og fremst skyldes snever økonomisme, at vi ikke ser streikens politiske betydning, hvilke perspektiver som reiser seg under enhver streik, at enhver streik kan tenne "preriebranner".

HVA SIER LENIN?

De sovjetiske økonomistene kom med følgende påstand i forbindelse med hvilken betydning streikene i Russland i 1890-åra hadde: ".....det var ikke forutsetninger for annet arbeid enn kampen for de små krav". De mente streikene var tilbakeliggende og at arbeiderne mangla tradisjon og dyktighet. Lenin polemiserte kraftig mot denne linja i "HVA MÅ GJØRES". Her sier Lening at alle forutsetninger var tilstede, bortsett fra en: "... med unntak av tilstrekkelig kyndighet hos lederne", (s. 39 Elan-utg.). Vi mener at det samme i dag på mange måter kan brukes om Hustad-streiken. Den politiske situasjonen i Norge i dag er prega av skjerpna klassekamper, tallet på streiker og arbeidskamper er på et særs høyt nivå og har spredd seg fra bransje til bransje. Dersom vi ser mulighetene, viser dristighet og har tillit til massene er det klart at en streik som den på Hustad kan utvikles til større politiske slag, med sympatistreiker, massedemonstrasjoner og full seier! Lenin sammenfatter den politiske betydninga av streiken i artikkelen STREIK (Fra OKTOBERHEFTE - 2). Vi vil gjenta de viktigste tesene fra artikkelen:

1. LIKEVEL ET DET STREIKEKAMPENE, SOM ER SPRUNGET UT AV SELVE DET KAPITALISTISKE SAMFUNNETS VESEN, SOM BETEGNER BEGYNNELSEN PÅ ARBEIDERKLASSENS KAMP MOT DETTE SAMFUNNSSYSTEMET".

Streikekampen betegner begynnelsen. Streikekampen stiller på en helt annen måte enn den faglige kampen ellers, spørsmålet om makten på dagsorden. Det er begynnelsen på arbeiderklassens virkelige kamp om makta. Arbeiderne ser at de har makt til å lamme kapitalisten, andre arbeidere lærer og ser at de må ta standpunkt for ett av to. For arbeiderklassen eller for borgerskapet. Streiken på en plass, kan utvikle seg til politisk kamp, til massedemonstrasjoner, generalstreik, til kamp på barrikadene, til revolusjon. Er dette fantasering? NEI, det er nettopp slik historia om revolusjonen har utvikla seg. Vi kommer tilbake til noen historiske erfaringer seinere.

2. "VED ENHVER STREIK GJØR TANKER OM SOSIALISME SEG STERKT GJELDENDE BLANT ARBEIDERNE."

For hva lærer arbeiderne under streiken? Jo, at streiken har perspektiver at de har makt, at det kan gjøres noe med undertrykkerne. Spørsmålet om å få endelig slutt på undertrykkelsen stilles sjølsagt også skarpt i en slik situasjon - det sosialistiske samfunnet. Hva er det som utvikler arbeiderne mere enn en streik som føres etter riktige linjer? Samtidig får de streikende se at bare KK aktivt støtter deres linje, bare AKP(M-L) kaster alle krefter inn for deres sak. Reformistene og forbundsledelsen avslører seg med å gå borgerskapets ærend. På alle streiker i Norge hvor vi har hatt en viss innflytelse har tallet på sympatisører, KK-abonenter - og også medlemmer, vokst, under eller som følge av streiken. Og, der det har vært streiker har 1. mai-mobiliseringa fått kraftig spark framover!

3. "ENNVIDERE APNER EN STREIK ARBEIDERNE ØYNE IKKE BARE FOR KAPITALISTENES, MEN OGSÅ REGJERINGAS OG LOVVERKETS KARAKTER."

Under streiken nytter det ikke lenger å lure arbeidsfolk med de "nøytrale domsstolene", eller upartisk regjering. Når klassepurk settes inn for å beskytte streikebrytere, når arbeidsretten frikjenner tyranniske kapitalister og dømmer arbeidere

som ikke gjør annet enn å forsvare sine rettigheter, når "den frie pressa" tar fullstendig stilling for kapitalisten og boikotter innlegg for de streikende, nytter det ikke å lure folk med de gamle mytene.

4. "DERFOR KALLER SOSIALISTENE STREIK FOR "en skole i krig", EN SKOLE DER ARBEIDERNE LÆRER Å FØRE KRIG MOT SINE FIENDER FOR Å FRIGJØRE HELE FOLKET, ALLE SOM ARBEIDER, FRA KAPITALISTENS OG REGJERINGAS ÅK."

Er dette bare i overført betydning? Nei, dette menes helt konkret. Under streiken tvinges en umiddelbart til å tenke "militært", hvordan gruppene styrkene, hvor sette inn støtet, hvordan sjule ledelsen for SIPO. Her møter en direkte konfrontasjoner med herskernes voldsapparat. Dette kan bli viktige lærdommer, ikke bare politisk, men også konkret av hvordan politiet vil opptre, hvilke metoder de vil bruke, hvordan vi skal opptre mot purk, etc. Derfor er virkelig enhver streik en skole i krig, en skole i revolusjon.

HVA SIER DE POLITISKE ERFARINGENE?

Erfaringene fra historia viser nettopp at streiken har vært forløperen til revolusjonen, generalprøven, som Lenin sier. I Radikalismen sier Lenin: "Uten generalprøven i 1905 ville Oktoberrevolusjonens seier i 1917 ikke vært mulig". Og hva var 1905? - det var et år med streiker i enormt omfang streiker som sprete seg fra en fabrikk - fra oljefeltene i Baku, eller Putilovverkene i Petersburg. Kameratene oppfordres til å studere 1905-revolusjonen i SUKP(B)s historie! Om dette sier Lenin i sluttordet i Radikalismen: Bare i den første måneden i 1905 oversteg de streikendes antall ti ganger det årlige gjennomsnittet på streikene i det foregående ti år, og fra januar til oktober, vokste streikene uavbrutt og i et kolossalt omfang". Og Lening beskriver hvordan proletariatet markerte sin betydning gjennom "...kombinasjon av økonomisk og politisk streik, den politiske streiks forvandling til våpnet oppstand, fødselen av en ny form

for de av kapitalismen undertrykte klassers massekamp og masseorganisasjon: SOVJETENE".

Og når den revolusjonære kampen vokste i styrke i "Oppsvingsårene (1910-1914)", var det nettopp streikekampen som prega den politiske situasjonen. Og tilsist. Hva var det som innleda de revolusjonære kampene i 1917, det var streiken. Slik står det i SUKP (B)s historie: "Året 1917 ble innledet med en streik den 9. januar. Under streiken kom det til demonstrasjoner i Petrograd, Moskva, Baku og Nisjnij-Novgorod, mens omkring en tredjedel av alle arbeidere i Moskva deltok i streiken den 9. januar"... "Ideen om en generalstreik, ble rapportert av politiet i Petrograd, den vinner daglig nye tilhengere og blir populær akkurat som i 1905."

I 1917 utvikla kampen seg til revolusjon. Men det er en kommunist's plikt å se mulighetene ved enhver streik, stadig arbeide for at streiken skal nå opp på et høyere nivå. Hva viser ikke erfaringene fra streikene i Norge?

Vi vil påstå at det ikke er noe som har lært oss så mye om borgerskapets diktatur og klassepurk, om det såkalte demokratiet, som arbeideraristokratiet's svik, om opportunistenes rolle som streiker som: NORGAS 1970, AUSTAD 1971, HEISMONTØRENE og TELEFONSENTRALMONTØRENE i 1975 og LINJEGODS, JØTUL og VHAMPIGNON i 1976. Norgas, Austad og Jøtul er streiker som har vist at vi kan oppnå full seier, til tross for oppsigelser, klassepurk, dom i arbeidsretten, etc. Disse streikene har også lært oss at arbeiderklassen kan kjempe resolutt mot streikebryteri, og at denne kampen kan utvikles. Austad-streiken lærte oss at en liten streik raskt kan utvikles gjennom sympatiststreiker og en stor politisk bevegelse.

Når Hustad-streiken skal få all vår støtte i tida framover, må vi studere og oppsummere disse politiske og historiske erfaringene.

**PARTIET MÅ GÅ I SPISSEN FOR
MASSEMOBILISERINGA!**

Hustad-streiken er i dag en av partiets viktigste eksterne oppgave. Hvordan skal vi gjøre dette til en realitet? Metodene må være:

Studier og diskusjon, ledelse og organisering og masseorganisering. Partiet må lede arbeidet på alle områder ved å gå i spissen, kontrollere og utvikle linjer. Men det betyr ikke at partiet skal gjøre alt. Fagbevegelsen er i dag ikke en organisasjon som kan være massebevegelsen i streikestøttearbeidet. Massene må organiseres gjennom SSK-ene. Disse må prioriteres høyt under streiken, styrkes med kader og styrkes gjennom rekruttering. Hustad-streiken må bli en viktig begivenhet til å styrke SSK-ene. I det direktivet som er gitt avdelingene, er metoden at partiet gjennomfører endel oppgaver direkte, mens hoveddelen sikres gjennom et fast grep om SSK-ene. Det betyr at alle avdelinger med ansvar for SSK-er straks må ta dette grepet! Videre er metoden at endel av arbeidet gjøres kontinuerlig og på lang sikt samtidig som vi setter inn et støt i kampanjeuka 17.-23.1.

**STYRK KLASSESOLIDARITETEN -
FULL STØTTE TIL DE STREIKENDE
HUSTAD-ARBEIDERNE!**

**TA LEDELSEN I STREIKESTØTTEARBEIDET -
MOBILISER MASSEBEVEGELSEN!**

AKSJONSUKE FOR HUSTADARBEI-
DERNE 17-23/I. TA ET KRAFT-
TAL FOR DE STREIKENDE!

Hvordan går streiken? Svaret er: Produksjonen på plassen har ikke tungert på 7 uker. Enheten blant de streikende er god. Streiken er i hovedsak effektiv: Men det er viktige svakheter - at støtten fra fagbevegelsen enda er for liten og at massebevegelsen enda ikke i praksis greier å markere en skikkelig støtte.

Klassefienden, med Hustad, Lo-pamper og opportunistar kjører nå taktikk en med å propagandere: Det er ingen streik. Hustad gjør det ved å søke etter nye folk etter at de 9 streikende er op sagt. Forbundet gjør det gjennom eksklusjoner av de to tillitsfolk og ved å nekte å ha noe som helst mer med saken å gjøre - bortsett fra å angripe dem. Og revisjonistene: Deres linje er bakholdsangrep - som kjører i Adres-seavisa mot Oppropet - og å tie i hjel, som Ny Tida.

Mye tyder på at streikebryteri kan komme i gang på plassen i større målestokk dersom ikke kampen mot dette skitne forraderiet kjøres resolutt og med kraftig propagand i massene.

Aksjonsuka må bli vårt svar på klassefiendens linje. Aksjonsuka må avsløre opportunistenes linje på arbeidsplassene og snu linja med å ikke gjøre noe til ei linje med aktiv støtte fra fagforeninger og klubber. Dersom aksjonsuka virk-elig blir ei uke med stor bevegelse kan dette bli det presset som skal til for å få til tiltak gjennom foreninger og klubber. Samtidig med aksjonsuka går det ut et faglig tillitsmannsopprop hvor ver mulig tillitsmann på trekkes med. Oppropet skal kjøres i pressa sist i måneden, men uka vil være en god anledning til å samle underskrifter.

.Oppropet blir trolig publisert gjennom KK, men eksemplarer blir også spredd gjennom laga.

Det er fra SSK-ene laga en egen propagandaløpeseddel for uka. Denne må alle kameratne skaffe seg og spre. Her vil også det konkrete programmet stå. I tillegg

vil SSK-ene utafør Tr.heim ha egne saker.

Det viktigste innholdet i uka er:

- Spredning av politisk propaganda, særlig løpeseddel om streiken og uka. Men, den store "Faglige" løpeseddelen ~~xxxx~~ som ble utgitt av de streikende 2. uka i januar, bør fortsatt spres.
- Økonomisk innsamling. Laga må sikre at målsettingene oppfylles. Det blir døraksjoner og andre former for innsamling.
- Kamp mot streikebryteri. I Tr.heim blir det punktdemonstrasjon utafør huset til en av de verste streikebryterne. Tidspunktet er mandag 17. kl. 16.30 (Jfr. løpeseddel om sted).
- Boikottaksjon. Det oppfordres til boikott av Hustad fiskmat. Etter planen skal en plakat om boikotten være ferdig mandag 17. Det kjøres egne boikottaksjoner utafør EPA i Tr.heim tirsdag og torsdag. Spre propaganda om boikotten!
- Stor demonstrasjon lørdag 22. Trekk med alle som kan krype å gå. Demonstrasjonen er i Tr.heim. Det blir trolig demonstrasjon også andre plasser i fylket. Se egen propaganda.
- Rest for de streikende i Tr.heim lørdag 22 omkvelden. Se egen prop.
- SSK-konferanse søndag. Arrangør SSK-er. Alle SSK-er og store arbeidsplasser må ha representanter. Laga må sjekke at folk kommer.

STREIKEN SKAL FORTSETTE ETTER
AKSJONSUKA MED ØKT STYRKE. BRUK UKA
TIL Å FÅ GJENNOMBRUDD PÅ ARBEIDSPLAS-
SSENE OG I FAGBEVEGELSEN.

PS. Oppropet om politivolden skal kjøres på nytt seinere i måneden. Nytt dørbesøkene til å samle underskrifter. Lister bestilles fra kontoret til de streikende.

Barnehageaksjonen hadde medlemsmøte 17.12, etter at krav fra medlemmene førte til flertall i styret for å ha et slikt møte

Da vadtak om medlemsmøte var fattet, trakk 3 av styremedlemmene seg i protest.

I begynnelsen av medlemsmøtet kom styremindretallet til orde med oppsummeringa si av styrearbeidet. Deretter gikk en stor del av møtet med til diskusjon om møteinnkalling, om medlemsmøtet var vedtaksdyktig osv., saker som ble reist av Brød&Roser-medlemmer anført av ledende SV-ere+styremindretallet. De politiske linjene ble klarere da det mot styreflertallets forslag om å opprettholde Barnehageaksjonen som et redskap for fortsatt kamp mot regjeringas og kommunens barnehagepolitikk, ble reist forslag om at Barnehageaksjonen skal nedlegges og at det eventuelt kan opprettes en ny aksjon i 1977. Da dette forslaget var nedstemt, gikk mindretallet fra møtet. Neste morgen kom det første (ferdigskrevne) angrepet på aksjonen i avisene.

HVA ER STODA?

I lokalgruppene i aksjonen sitter oftest bra, progressive folk som drivkrefter. Men det er svært ujevnt hvor mange nye aktivister de har greidd å trekke med seg. Det er på barnehagene, blant foreldrene utbryterne har sine beste kontakter, som de vil prøve å utnytte. Vi må regne med videre angrep på aksjonen i pressa, buskagitasjon blant BHA's medlemmer og ikke minst stor mobilisering fra revisjonistene til neste medlemsmøte i Barnehageaksjonen. De hadde nesten flertallet inne sist.

PERSPEKTIVER

De to linjene som står mot hverandre er kamp eller ikke kamp mot statens og kommunens politikk. Å organisere mange kvinner og menn i denne kampen eller å overlate arenaen til SV's og Brød&Rosers valg- og vervekampanje. Å ha perspektivet med gratis daghjem til alle barn og full kvinnefrigjøring eller å kive om ulike graderinger av prisene foran hver bystyredebat.

For kvinnekampen er det avgjørende om vi virkelig klarer å organisere massene av kvinner til kamp for lokale, nære og riktige kvinnekrev - det har vært rettesnora for å styrke KF i høst.

Både i 8.mars-arbeidet og 1.mai-arbeidet er det å reise lokale krav viktige korrigeringsoppgaver fra ifjor. Barnehagepolitikken er et område hvor mange folk alt er i bevegelse. Men den organiserte kontakten med de fleste av dem er svak, og revisjonistene vil sette mye inn på å føre bevegelsen av sporet og inn på sin bane.

Altså: Barnehageaksjonen og de lokale gruppene er viktige både i den strategiske kampen for kvinnefrigjøringa, og i den daglige kampen mot regjeringas barnehagepolitikk. De er også viktige for gjennomføringa av hovedoppgavene våre framover.-

OPPGAVER

BHA sender nå ut vedtaka fra medlemsmøtet til alle som har kjøpt støttemedlemskort i aksjonen. Samtidig innkalles til nytt møte 7.2 Kampen om linja i BHA blir en kamp om hver sjel som er støttemedlem for å fortsette som medlem og for å mobilisere dem til å komme på medlemsmøtet og slåss for ei riktig linje. Det blir bra med tid til å mobilisere, holde møter og avvise hets i lokalgruppa og til å selge medlemskort til flere som vil bli med i den organiserte kampen. Partikameratene i BHA - i boligområder, blant foreldre og førskolelærere har et stort ansvar for denne mobiliseringa.

NB. På medlemsmøtet skal det bl.a. avgjøres om BHA skal slutte seg til 8.marstoget.

REIS DISKUSJONEN OM DE POLITISKE OG ORGANISATORISKE LINJENE FOR 1. MAI

Diskusjonene foran årets 1. mai er igang. Denne artikkelen er et de-
battinnlegg som tar opp tre områder der kampen står livlig på.

Den er ikke et forsøk på å trekke opp en helhetlig linje for årets 1. mai-arrangementer. For det formålet henviser vi til artiklene i Tjen Folket. Artikkelen er heller ikke i sin helhet uttrykk for DS sine linje, men står for en kamerat i 1. maiutvalgets regning.

De områdene som artikkelen behandler er for det første hovedparolene for årets FFF, for det andre det som DS har oppsummert som hovedavviket fra ei riktig linje i 1. maiarbeidet i fjor: Avviket med ikke å mobilisere på lokale dagskrav, og tilslutt spørsmålet om vi skal gå inn for at brede folkelige organisasjoner skal slutte opp om klassekamparrangementet.

1. HOVEDPAROLENE - RIKTIG LINJE SÅVEL PRINSIPPIELT SOM TAKTISK

Det står allerede en god del motsigelser på hovedparolene. Motsigelserne er dels uttrykk for uenigheter i vurderingen av den politiske situasjonen og vår taktikk, og del skyldes de forvirring og uenighet om hva en hovedparole er. Vi trenger å avklare begge deler. Først til det siste.

Etter min mening er hovedparolene "programmet" for toget, den politiske plattformen som arrangementet i sin helhet står på.

En god del av forvirringen tror jeg skyldes at vi ikke har fulgt en konsekvent linje i utforminga av hovedparolegrunnlaget opp gjennom åra. Hovedlinja for toga har nok stort sett vært den samme, men særlig når det gjelder kriteriene for hvilke paroler som skal vær med i hovedparolegrunnlaget har vi vaklet en del.

RØD ARBEIDERFRONTTOG - EN RIKTIG HOVEDLINJE

I de første Rød Arbeiderfronttoga hadde vi noen ganske få hovedparoler, "Kamp mot imperialismen", "Kamp mot klassesamarbeid" osv. I hovedsak var den politiske linja som parolene uttrykte korrekt, og de parolene som ble kjørt fram utteykte de viktigste prinsippene. Svakheten var at parolene ikke konkretiserte linja gjennom aktuelle kampspørsmål. Hovedparolene var derfor lite egnet i å mobilisere folk som vaklet eller til å utvikle folks forståelse. Men det må også legges til at de underordnede parolene tildels var svært bra når det gjaldt å konkretisere politikken og reise lokale krav.

HØYREAVVIKET

Under høyreavviket utviklet vi ei linje i retning av at hver hovedparole skulle representere en gruppe eller en seksjon i toget. Etter min mening et politisk avvik, ettersom vi ikke lenger slo fast hvilke spørsmål som var de viktigste, men likestilte f.eks. bymiljø med kampen mot imperialismen. I tillegg gjorde vi også direkte politiske avvik, f.eks. reiste vi ikke kampen mot sosialimperialismen.

De siste åra har parolegrunnlaget igjen blitt korrigerert i retning av å stille de viktigste sakene skarpt. Samtidig er den taktiske linja som parolene uttrykker mye riktigere enn den var i RAF-toga.

I år har parolegrunnlaget særlig rettet opp svakheter på den faglige politikken ("Gjør fagforeningene til kamporganisasjoner..", se desember TF side 8) og på proletarisk internasjonalisme og kamp mot sjåvnisme.

HVILKEN PRINSIPPIELL LINJE UTTRYKKER HOVEDPAROLENE I ÅR?

Utgangspunktet for linja er at 1. maigetogene er et viktig ledd i byg-

ginga av den revolusjonære enhetsfronten. Fordi arbeiderklassen må ha ledelsen i denne fronten, må plattformen først og fremst uttrykke arbeiderklassens viktigste krav. Men også andre gruppers krav må trekkes fram. Hvor sentralt de skal stilles avhenger bl.a. av hvor aktivt det kjempes for disse kravene i dag.

Hvilke prinsipielle spørsmål er de viktigste som reises i plattformen? Etter min mening er det følgende saker:

1. For sosialismen
 2. For klassekamp, mot klassesamarbeid
(kommer i år særlig til uttrykk i flg. paroler: minioppgjørparola, streikerettsparola, "gjør fagforeningene til kamporg...", dessuten i parola for dagen: "enhet på klassekampens grunn")
 3. Mot imperialismen
(supermaktsparola)
 4. For proletarisk internasjonalisme
("Arbeider og undertrykte ...". "Støtt frigjøringskampen..")
- Dette mener jeg er de aller viktigste sakene, i tillegg kommer:
5. For nasjonal sjølråderett og uavhengighet
(supermaktsparola, svalbardsparola)
 6. Mot sjåvinisme
(fremmedarbeiderparola, sameparola)
 7. Forsvar av demokratiske rettigheter - mot fascisme
(Norsk Front-parola)
 8. Mot kvinneundertrykking.

Jeg mener dette er en korrekt plattform for klassekamparr. 1. mai.

HVA SÅ MED DEN TAKTISKE LINJA

Vi må se konkret på plattformen. Tar den utgangspunkt i den aktuelle situasjonen i verden og i Norge? Tar den utgangspunkt i massenes nivå? Tar den utgangspunkt i behovet for å skille kampvillige og klassebevisste sumpatisører og medlemmer i SV og DNA fra ledelsen? osv. La oss se på det:

ER PLATTFORMA AKTUELL?

Jeg mener at plattformen på en riktig måte tar opp noen av de feltene der kampen mellom klassesamarbeidslinja og klassekampinja står skarpest i dag. Det gjelder kampen om vårens tariffoppgjør og det gjelder DNA/LO-toppens kampanje for å kvele all opposisjon i fagbevegelsen og innføre spanske tilstander.

På samme måte tar plattformen utgangspunkt i at vi lever i en førkrigs-situasjon og reiser de sakene som er mest nødvendig idag, kampen mot begge supermaktene, og kampen mot sosialimperialismens angrep på Norge idag, konkretisert til Svalbard.

Videre tar plattformen opp vår støtte til frigjøringsbevegelsene som er hovedkrafta i kampen mot imperialismen. Og det konkrete området som trekkes fram er det sørlige Afrika der kampen mot imperialismen har blusset sterkt opp det siste året.

Og plattformen reiser to svært aktuelle spørsmål i kampen mot sjåvinismen: Enheten mellom norske arbeidere og fremmedarbeider, og støtten til den samiske nasjonen som undertrykkes (og faktisk er i ferd med å bli utslettet som nasjon) av det norske borgerskapet. Plattformen tar også opp den brennaktuelle daghjemskampen. Plattformen er i høyeste grad aktuell.

TAR PLATTFORMEN UTGANGSPUNKT I MASSENE'S NIVÅ?

Ja, jeg mener den gjør det. Den trekker som allerede påvist fram aktuelle saker som folk er opptatt av og interessert i. I stedet for å stille politikken allment, trekker plattformen fram saker som folk kjenner og har mulighet til å ta stilling til. Samtidig gir plattformen som helhet mulighet for å sette sakene i sammenheng. Så til noen av de konkrete motsigelsene som har vært opppe.

BØR DET VÆRE EN PAROLE OM KRIGSFAREN MED I GRUNNLAGET?

Jeg er imot å ha denne parola med i hovedgrunnlaget, men jeg mener den bør reises som en underordnet parole.

Utgangspunktet for å avvise parola er en vurdering av den taktiske situasjonen foran l. mai, særlig forholdet til SV:

Mange av SVs sympatisører og også en del medlemmer støtter grunnlaget for klassekamptog og ønsker å gå i det toget, samtidig som er imot mye av det som DNA/SVs tog står for. Samtidig trekker deres solidaritet med partiet SV i motsatt retning. For å splitte ut ledelsen fra medlemmene inviterer vi SV til å slutte opp om FFF. Vi vet at SV-ledelsen - uansett hvilken plattform vi foreslår - ikke vil gå i "samme tog som AKP". De vil gjøre alt de kan for å gi avslaget en politisk begrunnelse overfor sine egne medlemmer. Jeg tror at hvis vi reiser krigsfareparolen som en av hovedparolene, så vil SV-ledelsen henge seg opp i akkurat den parolen og bruke det som begrunnelse for avslaget. Dette er en parole som det kreves en relativt omfattende begrunnelse for, en begrunnelse som vi ikke har spredd i masseomfang ennå. Vi klarer oss ikke med enkle eksempler. Vi skal ikke gi SV-ledelsen denne muligheten. Derfor fremmer vi ikke denne parolen.

Men, vil mange innvende, er ikke dette opportuniste, å fire på prinsippene for å oppnå taktiske fordeler? Og hva med parolen mot sosialimperialismen, vil ikke den være like lett å henge seg opp i, bør vi ikke ut fra samme argumentasjon trekke også den?

Jeg mener disse to parolene skiller seg vesentlig. Det er ikke noe prinsipp for oss å ha med parolen om krigsfaren. Men det er nødvendig å forberede folk politisk på krigen. Etter min mening betyr dette idag først og fremst å gå mot begge supermaktene og å advare mot sovjets angrep på Norge idag, bl.a. på Svalbard. Vi kan trekke parolen og krigsfaren fra hovedgrunnlaget, sjøl om vi ønsker å ha den med

Derimot er det et prinsipp å ha med kamp mot all imperialisme, stille dette opp imot all underordning under den ene eller den andre supermakta. Denne parolen kan vi ikke trekke uansett hvor mye det ville være taktisk gunstig. Det ville være opportuniste. Forøvrig er det heller ikke så lett for SV-ledelsen å begrunne at Sovjet ikke er imperialistisk. Vi har enkle eksempler å vise til, de må til med en omfattende argumentasjon om at "Sovjet er ikke kapitalistisk, følgelig er det heller ikke imperialistisk osv.", en begrunnelse stort sett bare slår gjennom i enkelte studentkretser.

HVA MED AZANIA=PAROLA?

Noen kamerater har reist spørsmålet om ikke Azania-parolen bør skiftes ut med en parole til støtte for PLO. Argumentasjonen har gått på at den viktigste kampen mot imperialismen pågår i Palestina, og at da må vi ta opp denne kampen i hovedparolegrunnlaget.

Etter min mening er det ikke uten videre klart at den viktigste kampen pågår i Palestina. Situasjonen er ikke den samme som den var under Vietnamkrigen, der kampene i Indo-kina helt klart skilte seg ut som de viktigste, og der en tilsvarende argumentasjon ville vært riktig.

Idag pågår det viktige kamper mot imperialismen flere steder i verden. Det som gjør at jeg mener det er riktig å trekke fram landa i det sørlige Afrika i år er at det er det området der kampen har skjerpa seg mest det siste året. Etter en lang periode med relativ ro, har frigjøringsbevegelsene gått på offensiven, og gjort store framskritt. Mye av folks oppmerksomhet er rettet mot det som pågår i disse landa, å trekke fram dette i hovedparolene vil si å ta utgangspunkt i det som massene er opptatt av, å gi parolene et aktuelt preg.

Det er også verd å tenke på at DNA og revisjonistene fortvilt forsøker å fiske i rørt vann, hjelper fram de reformistiske delene av frigjøringsbevegelsene for på denne måten å forhindre at kampen skal føre til virkelig frigjøring. Det blir viktig å være klar over dette når vi møter denne offensiven med tilsvarende

de støtte til de virkelige frigjøringsbevegelsene i disse landa, og avslører reformistenes og revisjonistenes falske støtte.

Det er også reist motsigelser på andre paroler, f.eks. sameparola og svaþbardparola. Tiden og plassen forhindrer at jeg tar dem opp her men jeg oppfordrer kamerater som har motsigelser til å sende artikler til FK:

2. HUSK LOKAL MOB. FÅ PAROLER HVERT STED!

DS har oppsummert at det viktigste avviket i l.maiarbeidet her i distriktet var at vi ikke la vekt på å mobilisere på dagskrava og på lokale paroler. En artikkel i januar=TF tar dette avviket grundig, så jeg skal begrense meg til noen kommentarer her.

Et sted i distriktet mente kameratene at de ikke hadde stått for dette avviket. De hadde reist en god del viktig lokale paroler for den største bedriften på stedet og andre viktige paroler som angikk framtida til stedet. Altså hadde de hatt en riktig linje.

Men grundigere diskusjoner avslørte at kameratene i virkeligheten hadde stått for samme feila. For hvordan hadde de lokale l.maikomiteene jobbet? Jo, for å få bli med der måtte du slutte opp om hele grunnlaget for toget, og det ble gjennomført flere møter om hele grunnlaget for toget ("grunnsirkel"?) i gruppene. Resultatet var at de lokale krava kom i bakgrunnen, og at det var bortimot umulig å gå med aktivister som ikke mer eller mindre sympatiserte med partiet. Istedenfor at gruppene hadde konsentrert arbeidet om å utvikle agitasjonen og diskusjonen rundt noen av parolene, og så fikk heller partikameratene diskutere spesielt med de uavhengige paroler som de var usikre på.

Etter min mening bør de aller fleste lokale komiteer konsentrere seg om et lite antall paroler. Men dette må ikke føre til at viktige prinsipielle paroler forsvinner helt. Det er bra hvis en gruppe i tillegg til de lokale sakene tar opp en mer prinsipiell parole. Videre så er det opplagt slik at på enkelte arbeidsplasser går det an å opprette en lokal komite som f.eks. mobiliserer på parolen "nei til Norsk front" o.l. Sjøl om dette ikke er en "lokal" parole i snever forstand, kan det f.eks. være mange arbeidere med erfaringer fra krigen som lett vil gripe betydninga av parolen. Samme gjelder for anti-imperialistiske paroler.

3. ØK BREDDEN - FLEST MULIG ORG BØR SLUTTE OPP!

Enkelte kamerater går imot at vi skal gå inn for at brede folkelige fronter slutter opp om FFF. F.eks. finnes det kamerater som jobber i en velforening som sier: "Hvis vi får gjennom tilslutning, vil dette føre til at velforeninga splittes. Vi kan klare å mobilisere akkurat like mange uten at velforeninga slutter opp. Altså er det feil å gå inn for tilslutning."

Jeg mener at disse kameratene gjør flere feil.

Det vil hele tida stå kamper mellom kamplinja og ulike parlamentariske linjer i velforeninga. Kampene om tilslutning til FFF er et uttrykk for denne kampen. At fienden vanligvis bruker argumenter som "AKP-tog" o.l. skiller ikke dette spørsmålet fra andre, kommunistspøkelset manes alltid fram når noen vil gå til kamp. Jeg tror at å ikke reise kampen om tilslutning i virkeligheten er å legge ned den helt nødvendige kampen som må føres mot "samarbeidsfolka" på et viktig område. Dermed står vi svakere i neste kamp når det gjelder husokkupasjoner eller hva det måtte være.

Videre. Er det slik at vi ikke får flere til å gå? Nei! Erfaringene fra tidligere år viser at det fins en god del folk som ønsker å gå for å støtte opp om velforeninga, og som ikke går ellers.

Videre. Denne linja er i virkeligheten en linje for at klassekamptoga ikke skal bli virkelig brede mønstringer. For hver ny organisasjon som slutter opp blir det vanskeligere for klassefienden å få gjennomslag med sine AKP-togargument. For hver ny organisasjon som slutter opp, blir det mer åpenbart for massene at dette er den virkelige brede klassekampmønstringa l. mai.

kamerat i l.maiutvalget

SOLIDARITET MED FRIGJØRINGSBEVEGELSENE.

Uten nasjonal uavhengighet og sjølråderett, vil kvinnene aldri kunne frigjøre seg. Vi må støtte de som går i spissen i kampen mot imperialismen og for nasjonal sjølråderett.

FULL STØTTE TIL DET CHILENSKE FOLKETS KAMP MOT FASCISME.

Under fascismen er kvinnene hardere og mer undertrykt enn noensinne. De rettighetene kvinnene har i Norge i dag eksisterer ikke i Chile. Alle kvinneorganisasjoner er forbudt, det er forbudt å feire 8. mars - all kvinnekamp er forbudt. Vi må støtte all kamp mot fascisme og vi må støtte det chilenske folket spesielt. Kvinnene i Chile har det nå som kvinnene i Tyskland og Italia hadde det under Hitler og Mussolini. Kvinnene i Chile har en oppgave i dag, å være avlsmaskiner som skal oppdra barn til å verne om fascistdiktaturet.

FORBY NORSK FRONT.

Mange har sett fascismen og nazismen vokse fra i 30-åra og sjøl erfart hva det betydde under siste krig. I dag har ny-nazister dukket opp på ny. Med Führer, hird og nazisymboler prøver de å danne parti. Vi må aldri la det skje.

8. marskomiteen mener at disse parolene dekker de viktigste områdene i kvinnekampen i dag. Disse parolene må suppleres med mange lokale paroler som viser hvilke spesielle krav kvinnene i Trondheim har. Arrangementet bygger på prinsippet om reservasjonsrett. Det vil si at organisasjoner, grupper eller enkeltpersoner kan slutte seg til hele eller deler av grunnlaget.

DANN LOKALE 8. MARS-GRUPPER!

8. marskomiteen kjenner ikke alle de lokale kravene kvinner i Trondheim brenner for. Derfor må mange flere kvinner være med å forberede 8. mars for at dagen virkelig skal bli et speilbilde på hva som rører seg blant kvinnene i Trondheim. Hvis du har sett deg lei på den dårlige lønna i kvinneindustrien eller mangler dagheimplass til ungen din, så snakk med kvinner i boligområdet eller på arbeidsplassen og dann 8. marsgruppe.

En 8. marsgruppe kan dannes på bare ett krav om nødvendig. Bruk 8. mars til å kjempe for kravene, diskuter hovedgrunnlaget og meld fra til 8. marskomiteen hvilke paroler dere slutter dere til. Trenger dere hjelp så kontakt: 8. marskomiteen. Postboks 189, 7001 Trondheim.

8. MARSKOMITEEN OPPFØRER KVINNEORGANISASJONER, ANDRE ORGANISASJONER OG ENKELTPERSONER TIL Å SLUTTE SEG TIL ARRANGEMENTET!

8. MARS

KVINNENES INTERNASJONALE KAMPDAG



- Har du dobbeltarbeid med lang arbeidsdag ute og husarbeid når du kommer heim?
- Er du heimeværende husmor som gjerne vil ha jobb, men som ikke får dagheimplass til ungen din?
- Er du tenåringsjente med drømmer om idealmannen og idealyrket, men som blir gående arbeidsledig etter ungdomsskolen?
- Er du isolert småbarnsmor i store drabantbyer som Kattem og Kolstad?

Tror du mange ganger at det er din egen skyld at du har problemer? At alle andre klarer det, men ikke du? Det fins andre som opplever det som deg. 8. mars skal vi vise at vi er mange. 8. mars samles vi for å vise at vi vil gjøre noe for å løse våre vanskeligheter og gi hverandre støtte i den felles kampen.

åpent møte

PA APENT MØTE I FOLKETS HUS, STORE SAL, ONSDAG 2. FEBRUAR, KL. 19.30 FAR DU VITE MER

8. MARSKOMITEEN, POSTBOKS 189, 7000 TRONDHEIM

HVORFOR SAMLER STORE KVINNEMASSER SEG OG REISER KRAVENE SINE AKKURAT PÅ 8. MARS?

Amerikanske tekstilarbeidersker streiket 8. mars på slutten av 1800-tallet for bedre arbeidsforhold. I 1910 avholdt sosialistiske kvinner en internasjonal kongress hvor det blant annet ble bestemt at 8. mars skulle være kvinnes inter- nasjonale kampdag. 8. mars er ikke en hvilken som helst aksjonsdag. Kvinner over hele verden kjemper fortsatt mot kvinneundertrykking og for frigjøring. 8. mars er den dagen da tusenvis av kvinner og menn samler seg og demonstrerer for de viktigste kvinnekravene og for frigjøring, ikke bare i Norge, men også i en rekke andre land.

HVORDAN SKAL VI MARKERE 8. MARS?

Noen mener at 8. mars skal være en festdag, en dag da vi feirer kvinnens fri- gjøring. Men i Norge er det langt igjen til full kvinnefrigjøring, og derfor må 8. mars brukes til å reise sentrale kvinnekrav. I Trondheim er det dannet en uavhengig 8. marskomite som består av kvinner med ulik bakgrunn. Det felles utgangspunktet er at vi mener det er nødvendig å slåss mot all kvinneundertrykking. Vi vil arbeide for at 8. mars skal samle mange kvinner, mange fler enn dem som alt er med i en kvinneorganisasjon. 8. mars skal ikke være kvinneorganisasjonenes dag, men kvinnes kampdag.

POLTISK GRUNNLAG:

KAMP MOT ALL KVINNEUNDERTRYKKING

Denne parolen står som et samlende uttrykk for hele 8. marstoget. Kamp mot all kvinneundertrykking betyr at vi reiser kampen overalt hvor kvinneundertrykking viser seg.

GRATIS DAGHEIM TIL ALLE BARN.

Gratis dagheim er en betingelse for at alle kvinner kan delta i arbeidslivet, og ansvaret for ungene er ikke bare kvinnes privatsak, men også samfunnets, på lik linje med skolen.

SJØLBESTEMT ABORT NA.

Gjennom årtier har kvinner ført en hard og bitter kamp for sjølbestemt abort. I 1977 er kravet ennå ikke innfridd. DNA og SV svek kvinnene og brøt valgloftene sine om å innføre sjølbestemt abort. Systemet med nemnder består fortsatt. Mens de fleste søknader i Oslo-området blir innvilget, er det nesten umulig å få abort i Finnmark. Vekk med §14 som gir sykehuspersonell rett til å nekte å utføre abortinngrep.

PREVENsjONSVEILEDNING I GRUNNSKOLEN.

Tusenvis av unge jenter går i dag ut av grunnskolen uten den minste kunnskap om prevensjon. Ute i distriktene er det dårlige muligheter for unge jenter til å få prevensjonsveiledning hos en lege eller helsestasjon. Skal unge jenter sjøll kunne velge når de vil ha barn, gifte seg eller få seg jobb, må prevensjonsveiledning i grunnskolen være en forutsetning.

KAMP MOT BRUK AV KVINNER SOM SALGSVARE.

Ukeblader, reklame og pornoindustrien bruker kvinnene som en vare som kan kjøpes og selges. De tjener penger på å selge kvinnekroppen og sprer et kvinnesyn som reduserer kvinnen til sexobjekt. Vi er hverken dumme, føyelige eller hjelpeløse. Derfor finner vi oss ikke lenger i at dette reaksjonære kvinnesynet blir brukt mot oss.

KVINNER KREVER RETT TIL ARBEID.

Menneskerettserklæringen sier at alle har rett til arbeid. Sannheten er at det aldri har vært nok arbeidsplasser til kvinnene, og at i vårt samfunn har kvinnene alltid vært reservearbeidskraft. Det betyr at kvinnene er de siste som får jobb og de første som blir sparka, de har de hardeste jobbene og den dårligste lønna. Dette kommer klart fram i krisetider, og tusenvis av kvinnearbeidsplasser blir lagt ned i Norge nå. Bare inne tekoindustrien ble 20 000 arbeidsplasser lagt ned mellom 1955 og 1975.

Næringslivet skal ikke kunne bruke oss som brikker i sitt spill alt ettersom de har behov for kvinnelig arbeidskraft eller ikke. Vi krever arbeidsplasser til alle. At kvinnene krever rett til arbeid, betyr i dag å reise kamp mot all diskriminering og undertrykking av kvinner i arbeidsforhold. Kampen for rett til arbeid er et nøkkelspørsmål i kvinnekampen. Uten at kvinnene har rett til å delta i samfunnsmessig arbeid, kan vi ikke oppnå full kvinnefri- gjøring. Her i Trondheim er det de streikende på Hustad som nå står i spissen i kampen for retten til arbeid og skikkelige arbeidsvilkår. De elendige arbeidsforholdene og den beinharde undertrykkinga på Hustad er typisk for mange kvinnearbeidsplasser. De streikende fortjener vår fulle støtte.

6 MÅNEDERS SVANGERSKAPSPERMISJON MED FULL LØNN.

Arbeidslivet må ta hensyn til kvinnes særegne situasjon, det at hun føder barn. Kvinnene skal kunne føde barn uten at det skal gå utover ungen, kvinnen og hennes mulighet til å fortsette i arbeidet.

INTERNASJONAL SOLIDARITET. 8. mars er ikke bare en dag som tar utgangspunkt i kvinneundertrykkinga slik den er i Norge. 8. mars er den internasjonale kvinne- dagen. Den dagen skal vi også vise at vi har felles interesser med all verdens kvinner i kamp mot kvinnefrigjøringas bitreste fiender: imperialismen og fascisme. Noen hevder at å kjempe mot imperialismen og fascisme ikke har noe med kvinnekamp å gjøre. Bak slike argumenter skjuler det seg et kvinneforaktelig syn som går ut på at kvinner ikke skal ta stilling til de viktigste sakene i samfunnet, men bare bry seg med det som foregår innafør hjemmets fire vegger, som barneoppdragelse og matlaging.

KAMP MOT ALL IMPERIALISME.

Flertallet av kvinnene på den internasjonale kvinnekonferansen i Mexico i 1975, var kvinner fra den 3. verden. Konferansen slo fast at kvinnene i den 3. verden sto midt oppe i kampen mot fremmedherredømme - mot imperialismen. De så helt klart at første skritt på veien til å løse kvinnes spesielle problemer var å kjempe mot imperialismen.

Under USA's herredømme i Vietnam, oppsto det prostitusjon, barn ble foreldereløse og mishandlet, kvinner som viste aktiv motstand ble samlet i leirer. Kvinnene i Vietnam lærte oss at de aldri kunne løse disse problemene og oppnå frigjøring før USA-imperialismen var kastet ut av Vietnam. Derfor kjempet de mot imperialismen sammen med resten av folket.

Men vi skal ikke bare støtte andre lands kamp mot imperialismen. Vi må også kjempe mot all imperialismen som rammer vårt eget land. Når Sovjet prøver å tilrane seg et område i Barentshavet som er like stort som 1/3 av hele Norge, er dette en alvorlig trusel mot norsk sjølråderrrett. Hvis Norge gir etter for det sovjetiske presset, vil mange kvinnearbeidsplasser i fiskeindustrien langs kysten legges ned. Kampen mot utenlandske inntrengere er helt nødvendig for den videre kampen for å bevare arbeidsplassene.

Mens arbeidsplassene i tekoindustrien i landet vårt raseres, importerer Norge store mengder billige tekstiler fra land som Portugal, England og India. Kvinnene som syr disse tekstilene har beinharde arbeidsforhold og luse lønninger. Hverken kvinnene i Norge eller Portugal er tjent med dette. Vi må støtte kvinner i andre land i deres kamp for bedre arbeidsforhold, og vi må kjempe for å bevare arbeidsplassene her i Norge.